

Kho Tàng Kiếm Hiệp
NHAN MÔN QUAN
www.nhanmonquan.com

NGŨ HÀNH SINH KHÁC

Nguyên tác : **Cổ Long**

Tập 3

Hồi 14

Họa Cảnh - Quỷ Nhân

Trở lại với Hạ Quân Bình.

Lần thứ hai trở lại, Quân Bình càng sửng sờ hơn khi thấy mình nằm trên một chiếc tràng kỷ trang trí thật cầu kỳ. Mùi xạ hương thoang thoảng xâm nhập vào khứu giác, tạo ra một thứ cảm giác lạ lẫm với những nam nhân chưa từng chung đụng với nữ nhân.

Quân Bình vén rèm thả chân xuống đất. Đôi bạch lập tỏa sáng tô điểm cho gian phòng càng thêm vẻ lộng lẫy.

- Tướng công đã thức rồi à?

Giọng nói Chu Kỳ Hồng khiến Quân Bình giật mình. Chàng nhìn về phía nàng.

Kỳ Hồng đang ngồi trước bàn trang điểm. Trước mặt nàng là một chiếc gương bằng đồng bóng lộng lẫy. Mái tóc dài đen mượt, tựa như làn suối óng ả đập vào mắt Quân Bình.

Quân Bình ngập ngừng nói:

- Chu cô nương. Tại hạ đang ở đâu đây?

Kỳ Hồng vẫn miệt mài chăm chút nhan sắc mình. Nàng ôn nhu nói:

- Tướng công không nhận ra à?

- Tại hạ chẳng biết mình đang ở đâu.

Kỳ Hồng đặt miếng son xuống bàn rồi từ từ quay lại nhìn Quân Bình. Nhan sắc nàng giờ đây được tôn tạo với những nét điểm tô sắc xảo. Vốn đã đẹp, Kỳ Hồng càng đẹp hơn bằng những nét điểm tô tinh xảo.

Hai cánh môi nhẹ điểm một nụ cười mỉm, nàng nói:

- Tướng công và thiếp đang ở trong loan phòng.

Quân Bình ngớ ngẩn hỏi:

- Loan phòng? Nghĩa là sao? Tại hạ không hiểu gì cả. Sao tại hạ và Chu cô nương lại ở trong loan phòng à?

Kỳ Hồng đứng lên. Trên người nàng là bộ trang phục dành cho thời khắc song hỷ. Dưới ánh sáng mập mờ của hai ngọn bạch lập nhưng cũng đủ điểm xuyên những đường nét đầy đặn, gợi cảm của nữ nhân.

Kỳ Hồng di dời gót sen bước đến ngồi bên Quân Bình.

Nàng nhìn Quân Bình, nhu mì nói:

- Tướng công, sao lại ngơ ngẩn như vậy?
- Tại hạ... tại hạ quả là không hiểu nổi.

Kỷ Hồng nguyệt Quân Bình:

- Tướng công không hiểu là sao? Chính tướng công đã chọn thiếp làm người nâng khăn sửa túi cho chàng kia mà.

- Tại hạ... chưa nghĩ đến chuyện đó.

- Tướng công sao lại nói vậy. Chính chàng đã chọn đoá hồng, mà hoa hồng là biểu trưng của thiếp mà.

Kỷ Hồng choàng tay qua vai Quân Bình:

- Thiếp biết chàng ngỡ ngàng vì tưởng mình đang mơ phải không?

Nàng bá lấy cổ Quân Bình:

- Tướng công không mơ đâu. Đây là sự thật. Thiếp và chàng đang ở trong loan phòng. Đêm nay chúng ta sẽ trở thành một đôi phu phụ trên thế gian này.

Kỷ Hồng áp má vào ngực Quân Bình:

- Tại sao chàng chọn thiếp? Tướng công đã để mắt đến thiếp rồi phải không?

- Cô nương... quả thật tại hạ không sao hiểu được.

Kỷ Hồng ngẩng lên nhìn Quân Bình:

- Đến lúc này mà chàng vẫn còn xa lạ với thiếp ư? Đừng gọi thiếp bằng hai chữ cô nương. Tướng công hãy gọi thiếp bằng hai tiếng nương tử.

Quân Bình nhú mày:

- Tại hạ không sao hiểu được. Chuyện này như thế nào? Quân Bình muốn biết.

- Thiếp và chàng đang ở trong loan phòng. Chuyện này đâu có gì lạ với một đôi uyên ương chấp cánh trong cuộc sống này đâu.

Nàng ghì Quân Bình vào người mình.

Quân Bình gượng lại:

- Chu cô nương...

Kỷ Hồng thoát nhú mày:

- Tướng công... Chàng còn ngại gì chứ? Trong loan phòng này chỉ có thiếp và chàng thôi.

- Tại hạ biết ở đây chỉ có tại hạ và cô nương, nên chúng ta cần giữ lễ với nhau.

Nàng tròn mắt nhìn Quân Bình:

- Giữ lễ ư? Chúng ta động phòng để trở thành phu phụ thì có gì là không phải lễ, phải đạo chứ?

- Tại hạ không nói như vậy. Quân Bình muốn nói chuyện thẳng thắn với cô nương.

- Tướng công còn chuyện gì để nói trong đêm giao hoan này chứ? Thiếp không muốn nghe bất cứ chuyện gì trong đêm nay.

- Đừng ép tại hạ!

Quân Bình vừa nói vừa gỡ tay nàng rồi đứng lên bước đến chiếc thạch bàn đặt ngay góc phòng.

Kỷ Hồng nổi bước theo Quân Bình. Nàng đứng đối diện với chàng:

- Tướng công có gì muốn nói với thiếp?

Chàng nhìn Kỷ Hồng:

- Tại hạ ngỡ ngàng khi bỗng chốc trở thành tướng công của Chu cô nương.

- Chàng ngỡ ngàng ư? Ngỡ ngàng là sao? Há chẳng đã chọn Kỷ Hồng ư?

Quân Bình thở dài:

- Tại hạ chọn một đoá hoa đẹp trong bình hoa chứ tuyệt nhiên không nghĩ đến tình huống này.

Đôi chân mày vòng nguyệt thanh mảnh, sắc xảo của Kỷ Hồng thoát nhiên nhíu lại:

- Sao? Tướng công chỉ chọn một đoá hoa đẹp trong bình mà không nghĩ gì đến Chu Kỷ Hồng ư?

Giọng nàng có phần gay gắt hơn.

Quân Bình nhìn nàng:

- Kỷ Hồng cô nương, chuyện phu thê là chuyện hệ trọng. Tại hạ đâu thể bỡn cợt được.

- Tướng công nói đúng. Thiếp đâu muốn người ta bỡn cợt mình. Tướng công đã chọn thiếp, sao lại nói chỉ chọn một đoá hoa đẹp trong bình.

Quân Bình lắc đầu:

- Chu cô nương hiểu lầm tại hạ rồi. Phàm gây chuyện phu thê phải bắt đầu bằng chữ tình. Tình có nặng thì nghĩa mới trọng. Tình tự gió thoảng mây bay thì nghĩa sao bền chặt được. Chính vì lẽ đó mà Quân Bình mới không thể nhận giao loan với Chu cô nương.

Mặt hoa của Chu Kỳ Hồng sa sầm hẳn lại. Những nét thanh tú thoát biến mất, thay vào đó là sự cau có bất nhẫn.

Kỳ Hồng hỏi:

- Trong bình hoa ở thượng khách phòng có sáu loại hoa cùng một túi phấn hương, thế sao chàng không chọn những đoá hoa kia và túi phấn hương mà lại chọn đoá hoa hồng, số của thiếp?

- Chu cô nương... Tại hạ chọn đoá hoa hồng vì hồng đỏ thắm đẹp hơn những đoá hoa kia. Tại hạ chọn đoá hoa hồng có ý muốn chọn Chu cô nương đưa ra khỏi Lạc Hồn Cốc. Tại hạ nhìn thấy ở cô nương nét đoan trang, nhu mì của một thực nữ.

- Kỳ Hồng đoan trang nhu mì sao không tướng công đoái hoài tới?

- Không phải tại hạ xem thường cô nương, nhưng giữa Quân Bình và Chu cô nương chưa đặt một chữ tình.

- Chúng ta chẳng có tình là chi, khi chỉ có hai người trong loan phòng này?

- Chữ tình đến không phải trong một khoảng khắc ngắn ngủi.

Kỳ Hồng bậm môi buông một tiếng thở dài.

Mặt hoa của nàng ủ dột:

- Có lẽ chàng nghĩ Kỳ Hồng này không xứng so bì với Phi Tiên Tử Vi Thiên Cơ.

Quân Bình lắc đầu:

- Tại hạ không hề nghĩ đến chuyện so sánh giữa cô nương và Vi cô nương.

Kỳ Hồng sa sầm mặt:

- Hay tướng công nghĩ mình đã được Đại Minh thần tăng để mặt đến triệu hồi đến lăng cấm, làm nảy sinh ý nghĩ xem thường người khác?

Quân Bình khoát tay:

- Quân Bình tuyệt nhiên chẳng bao giờ nghĩ đến ý niệm đó.

- Vậy Kỳ Hồng không có những nét đẹp thu hút tướng công ư?

Nàng mỉm cười.

Nàng bá tay lên vai chàng:

- Kỳ Hồng biết tướng công mà. Đã là một nam nhân thì sao không đoái hoài đến một nữ nhân. Nếu tướng công lãnh cảm với Kỳ Hồng hoá ra người đã khác biệt với những nam nhân khác ư?

- Tại hạ không khác biệt với ai cả.

- Thế tại sao chàng thờ ơ với thiếp?

Nàng vừa nói vừa áp vào vùng thượng đẳng vào lưng Quân Bình. Động tác của Kỷ Hồng có chủ định gợi ý cho Quân Bình cảm giác gợi tình mà bất cứ nam nhân nào cũng đều khó kềm lòng khi chung đụng với nữ nhân.

Quân Bình ngồi bất động. Chàng cảm nhận rõ môn một vùng nhũ hoa săn cứng của nàng đang áp cứng vào lưng mình. Da thịt hai người chỉ chia cắt qua một lớp vải mỏng. Lớp vải kia không đủ dày để có thể ví như một bức tường ngăn cảm xúc của chàng và nàng, thậm chí tiếng tim thành thích có thể xuyên qua lớp vải kia mà tạo thành một thứ cảm giác mơ hồ mờ mờ lung len qua thân thể Quân Bình.

Những gì Kỷ Hồng muốn tạo ra kích động Quân Bình quả nhiên là có hiệu ứng. Với sự va chạm có ẩn ý, nàng đã tạo ra trong Quân Bình một thứ cảm khó tả, nó vừa mê mẫn vừa êm ái pha trộn một nỗi bức xúc diệu kỳ.

Quân Bình buông một tiếng thở dài khi vòng tay của nàng ghệt chặt lấy chàng hơn. Quân Bình buột tiếng nói:

- Kỷ Hồng... Cô nương đừng để tại hạ liên tưởng đến mình đang ở trong một toà kỹ lâu nào đó.

Câu nói vô tình của Quân Bình không biết có tác động gì tới những xúc cảm đang trỗi dậy trong nội tâm Kỷ Hồng không mà bất giác vòng tay của nàng buông hẳn ra, và thối lui hai bộ nhìn sống chàng.

Kỷ Hồng nhìn thẳng vào mặt Quân Bình:

- Hạ Quân Bình...

- Kỷ Hồng cô nương...

Giọng của nàng thật gay gắt và khe khắt:

- Hạ công tử vừa nói gì?

- Tại hạ...

- Phải Hạ huynh vừa nói loan phòng này giống như một toà kỹ lâu?

- Quân Bình...

- Kỷ Hồng nghe rõ từng lời của huynh.

Nàng thốt xong ngửa mặt cười khanh khách. Tiếng cười của nàng nghe như ngọc lưu ly va vào nhau, nhưng tiếng ngọc nghe thật khô và chua xót.

Cắt ngang tràng tiếu ngạo tỏ lộ tất cả sự bất nhẫn của mình, Kỷ Hồng gằn giọng nói:

- Đúng rồi... Dưới mắt của cao nhân như Hạ Quân Bình thì Chu Kỷ Hồng chỉ là một kỹ nữ nhơ nhuốc và nơi có dấu chân Kỷ Hồng thì nơi đó chẳng khác gì kỹ lâu.

Nàng chỉ Quân Bình:

- Đây đúng là kỷ lâu mà. Người đang ở kỷ lâu, và trước mặt người là một kỷ nữ dạn dày Chu Kỷ Hồng.

Quân Bình lắc đầu:

- Chu cô nương... tại hạ...

Nàng cướp lời Quân Bình:

- Người đừng biện hộ nữa, vô ích mà thôi. Hãy nhìn Kỷ Hồng này như một ả kỷ nữ nhơ nhuốc, trần trụi.

Nàng vừa dứt lời, liền giật tung trang y của mình phơi tất cả những đường nét kiến tạo của thân thể:

- Kỷ Hồng có đúng là một kỷ nữ, một thứ mua vui cho các người hay không?

Quân Bình gục đầu xuống.

Nàng rút lên:

- Sao... Người không dám nhìn Kỷ Hồng à? Hay người nghĩ, tấm thân ô uế này chỉ cần nhìn qua cũng đã dơ mắt người?

Nàng nói đến thì tiếng hú lồng lộng quái dị trỗi lên phá nát tất cả màn đêm tĩnh lặng của Lạc Hồn Cốc.

Tiếng hú kia không biết có tác dụng gì nhưng thần sắc Kỷ Hồng sững sờ khi nó trỗi lên và khi nó im bật, sự sững sờ vẫn còn đọng trên mặt hoa của nàng.

Kỷ Hồng mỉm cười, vận lại xiêm y của mình.

Quân Bình lí nhí nói:

- Cô nương...

Kỷ Hồng lắc đầu:

- Đừng nói nữa. Lạc Hồn Cốc là của Thất Tuyệt Ma Nữ, thì bất cứ nam nhân nào vào đây đều phải là mục nô của Thất Tuyệt Ma Nữ, không một ai. Dù người đó là Tiểu Thần Toán Tử Hạ Quân Bình.

Nàng nói xong bước lại mở cửa, rồi quay nhìn Quân Bình:

- Người sẽ được thấy cái gì đang chờ người.

Kỷ Hồng lấy ngọn đèn lồng treo trước cửa, nhìn lại Quân Bình, nói:

- Đi theo ta!

Sự phần nộ của nàng khiến Quân Bình không khỏi chột dạ e dè. Chàng gượng đứng lên, nối gót theo chân nàng. Hai người vừa ra đến hoa viên thì chạm mặt với Sương Tuyết Mai, Bạch Như Huệ, Tục Vạn Hương.

Ba người vừa thấy Kỷ Hồng và Quân Bình liền ôm quyền, cười khẻ rồi ôn nhu nói:

- Chúc mừng tử tử và Hạ đại ca.

Kỷ Hồng lia nhanh cặp mắt sáng ngời, tỏ lộ sự bức dọc nhìn qua ba người đó. Nàng gắt gỏng nói:

- Không có gì để các muội phải chúc mừng. Dưới mắt Hạ Quân Bình, loan phòng của Kỷ Hồng là kỹ lâu, còn ta chỉ đáng là một kỹ nữ mà thôi.

Sương Tuyết Mai nhìn sững Quân Bình:

- Sao... Hạ huynh dám thốt ra lời nói đó à?

Quân Bình ngập ngừng:

- Tại hạ chỉ lỡ miệng.

Sương Tuyết Mai cau gắt nói:

- Một Tiểu Thần Toán Tử mà không đoán được hậu vận của mình ư ?

Kỷ Hồng lạnh nhạt nói:

- Hậu vận của gã phải chịu như vậy.

Chu Kỷ Hồng cùng Sương Tuyết Mai, Bạch Như Huệ, Hàn Băng Cúc, Tuyết Đình Lan, Lữ Á Đào, Tục Vạn Hương dẫn Quân Bình đến một gian thạch thất chìm dưới mặt đất. Muốn vào thạch thất này, phải theo một hành lang tối om, nếu không có ba giá bạch lạp thì chẳng thể nào thấy được đường đi, Tục Vạn Hương vừa đi vừa vẩy hai ống tay áo như rải hoa, sau mỗi lần nàng giũ tay áo thì có mùi xạ hương tỏa ra, át mùi ẩm mốc lâu ngày.

Mọi người dừng bước trước thạch phòng, có chấn song sắt trông chẳng khác một đại lao dùng để giam tử tội. Trong gian mật thất đó giam một lão già, mặt choắt, trang y xơ xác, trơ cả bộ xương gầy còm trông thật là tởm lợm. Tứ chi của lão bị xích bởi những sợi dây xích âm vào trong vách đá. Mặc dù thạch lao đã vô cùng kiên cố.

Khác hẳn với những gia thư sảnh của Lạc Hồn Cốc, gian thạch lao này thật là gớm ghiếc. Chung quanh lão đầy rẫy những khúc xương mục, lẫn đầu lâu trắng hếu lâu ngày, xông mùi xú uế nồng nặc. Nếu không có Tục Vạn Hương, có lẽ không một ai chịu nổi mùi xú uế của thạch lao.

Tục Vạn Hương không ngừng rải xạ hương để khoả lấp mùi xú uế gớm ghiếc đang bốc ra từ trong thạch lao. Lão quái vừa ngửi được mùi xạ hương như bừng tỉnh khỏi cơn mộng u mê. Lão bật đứng lên, trở tinh thần sáng ngời chiếu về phía Thất Tuyết Ma Nữ.

Vừa trông thấy Thất Tuyệt Ma Nữ cùng với Hạ Quân Bình, lão ngửa mặt hú lên một tràng khùng khiếp với tất cả nội kinh của mình. Tiếng hú với tất cả khí lực của lão khiến cho Quân Bình những tưởng toà thạch lao chấn động trong một cơn động đất.

Lão hú xong gồm mắt nhìn Thất Tuyệt Ma Nữ.

- Lão đừng nóng nảy quá chứ. Những gì lão đã được hưởng thì đây chính là thời khắc lão phải trả lại những gì đã được hưởng. Có gì mà phải nóng chứ?

Lão quái nhìn Chu Kỳ Hồng chằm chằm. Lão khẹt khẹt vài tiếng rồi cất giọng khàn khàn thật khó nghe:

- Quỷ nữ... Nếu lão phu ra khỏi đây thì các người sẽ được lãnh sự trừng phạt của lão.

Kỳ Hồng mỉm cười, nhún vai nói:

- Lão đứng tơ tưởng đến chuyện đó. Kiếp này vĩnh viễn sẽ là gã tội đồ ghê gớm ghiếc của Thất Tuyệt Ma Nữ.

Nàng vừa dứt lời thì lão quái gất gỏng mình, cất lên tiếng hú lồng lộng. Bốn sợi xích sắt căng cứng bởi khí lực siêu phàm của lão tưởng chừng sắp đứt ra thành từng đoạn.

Quân Bình nhìn lão quái. Chàng nghĩ thầm:

- "Lão trượng này là ai? Sao lại căm thù Thất Tuyệt Ma Nữ như vậy? Chắc chắn giữa lão và bảy nàng có mối thù truyền kiếp nên mới bị Thất Tuyệt Ma Nữ hành xử không một chút nương tay như vậy."

Kỳ Hồng mỉm cười, nhún vai nói:

- Lão tốn sức vô ích mà thôi, không bức được những sợi xích bằng thép ròng đó đâu.

Lão quái rít lên khàn khàn:

- Chu Kỳ Hồng... Lão phu nguyên có biến thành quỷ đói cũng xé xác người mà gặm từng miếng đó.

Kỳ Hồng bật cười khanh khách rồi nói:

- Lão đã trở thành quỷ đó rồi đó.

Lão quái nuốt nước bọt, nhìn Hạ Quân Bình:

- Gã là ai?

Kỳ Hồng nhìn lại Quân Bình, nhu mì nói:

- Lão muốn hỏi ý à?

- Lão phu muốn biết.

Kỷ Hồng cười mỉm:

- Lão muốn biết ư?

Lão quái gât đầu.

Kỷ Hồng điềm đạm đáp:

- Chàng đã thay vào chỗ của lão để bẫy chị em chúng ta hậu tạ đó.

Kỷ Hồng vừa dứt lời thì lão quái trong thạch lao lại lồng lộng giận dữ. Lão phát tiết sự giận dữ đó bằng cách phát ra tiếng hú với tất cả nội kinh của mình cùng với động tác gõ mình cố giết đứt bốn sợi dây xích sắt.

Sự giận dữ của lão khiến Quân Bình phát chợt dạ. Hồ khẩu của lão quái tươm máu vì cố bức đứt xích. Lão rít lên:

- Lão phu sẽ xé gã ra từng miếng mà ăn.

Lão quái nhìn Quân Bình:

- Tiểu tử... Người dám thách chân lão phu thì lão sẽ xé người ra từng mảnh thịt đó. Lão thề như vậy.

Kỷ Hồng mặc nhiên với sự giận dữ của lão quái. Nàng nhìn từ tốn hỏi:

- Lão đang nổi cơn ghen ư?

Lão quái gõ cứng người lại, rít lên:

- Gã tiểu tử kia không được quyền thế chỗ của lão. Thất Tuyệt Tiên Tử là của lão, không một gã nào có quyền chiếm Thất Tuyệt Tiên Tử của Độc Chủ này cả.

Quân Bình cau mày. Giờ thì chàng ngờ ngợ đoán ra vì sao lão quái trong thạch lao giận dữ. Lão đang ghen mặc dù đã rơi vào tình cảnh khắc nghiệt như thế này.

Kỷ Hồng mỉm cười nói tiếp:

- Thân quý thối tha của lão thì đâu còn đáng để cho Thất Tuyệt Tiên Tử nhìn tới nữa. Thất Tuyệt Ma Nữ để cho lão cầm hơi sống qua ngày chỉ vì lão còn có lợi cho chúng ta mà thôi.

- Kỷ Hồng...

Kỷ Hồng nạt ngang:

- Im...

Nàng vừa dứt tiếng bất ngờ thộp hồ khẩu Quân Bình kéo lại bên mình. Kỷ Hồng bá lấy cổ Quân Bình:

- Lão quỷ... Lão nào xứng bằng một trang nam tử phong lưu tuấn kiệt như Hạ huynh đây chứ.

Đôi tinh nhân của lão quái trong thạch lao như muốn lộ ra ngoài. Hai mắt lão mở to hết cỡ, dưới ánh sáng bạch lạp thấy rõ cả những đường chỉ máu hiện lên trong con người, chứng tỏ sự phẫn nộ cùng cực của lão.

Lão âm ực trong cuống họng, rồi như cơn ghen tức dâng tràn thành cơn sóng cuồng nộ, một lần nữa khiến lão lại gồng mình cố bứt bốn sợi xích khoá tứ chi. Máu lại tuôn ra rưới lên các khúc xương khô trắng hếu.

Lão quái gầm lên lồng lộng:

- Lão không chịu được... Lão không chịu được.

Lão như quá phần khích bởi hoạt cảnh do Kỷ Hồng tạo ra mà nổi cơn điên loạn. Lão gầm, lão rú một lúc rồi ụp mặt vào đá đập đầu liên tục.

Lão vừa nện trán vào vách đá vừa gầm lên:

- Không thể nào chịu được..., không thể nào chịu được.

Kỷ Hồng ngửa mặt cười khanh khách. Tròng tiếu ngạo của nàng khiến lão quái bịt tai lại, toàn thân run rẩy bởi cơn phẫn nộ tưởng chừng có thể làm nổ tung thân thể lão.

Lão quái đập đầu vào vách đá, rên rĩ:

- Tại sao... Tại sao lại như vậy chứ?

Kỷ Hồng đáp lại:

- Tại sao ư... Tại sao là một gã quái nhân gớm ghiếc và đáng kinh tởm.

Lão quái khụy hai chân, gục đầu vào vách đá. Thân pháp lão như co rút lại, như cố trốn tránh một cái gì đó.

Kỷ Hồng nhìn lại Hạ Quân Bình:

- Hiện tại người còn là một trang nam tử, nhưng trong thạch lao này thì chẳng bao lâu người cũng sẽ như lão quỷ kia. Người sẽ tự hối tiếc và tự trách mình sao lại bỏ qua một cơ hội đáng lý ra người không nên bỏ.

Quân Bình nghe nàng nói, hốt hoảng hỏi ngược lại:

- Nàng giam ta vào thạch lao này ư?

- Đó là cơ hội mà Kỷ Hồng và các muội đây còn ban phát cho người, nếu như không có cơ hội này thì người đã làm mồi ngon cho lão quái vật kia rồi.

Quân Bình lắc đầu:

- Ta không thể giam mình trong chốn tử lao này được.

Chàng vừa nói vừa toan thi triển Hư Hư Mê Tông Bộ thoát chạy ra ngoài, nhưng Sương Tuyết Mai, Bạch Như Huệ và Hàn Băng Cúc còn nhanh hơn Hạ Quân Bình. Ba nàng đồng loạt xuất thủ. Sương Tuyết Mai, Bạch Như Huệ đã tung Cầm Nã Thủ Pháp

khống chế hổ khẩu Quân Bình, còn Hàn Băng Cúc thì phất vào mặt chàng một luồng xạ hương mùi hoa cúc.

Hít luồng khí xạ hương của Hàn Băng Cúc, một lần nữa Quân Bình cảm nhận đầu óc choáng váng, không giữ được thần trí. Chàng vùng vẫy nhưng cuối cùng đành bất lực bởi cảm giác xây xẩm không sao gượng được nữa, sau đó thì lịm dần đi.

Kỷ Hồng nhìn Hạ Quân Bình rồi quay lại nói với lão quái trong thạch lao:

- Lão quái... Từ hôm nay lão sẽ không phải cô đơn vì có thêm một kẻ đồng hội đồng thuyền rồi đó.

--- 000 ---